

[Oluf Pedersen.]

overhovedet ikke fik dyrere korn. Det må da undersøges. Der er for mig ingen tvivl om, at kornordningen betyder stabilisering af kornpriserne, og hvad skal man så have den for? Hvorfor holder man hånden over hele den skattepolitik, man har? Man gør det, fordi man skal bruge de midler, man derigennem indvinder, til at hjælpe de ringest stillede.

I denne tid føres der i dagspressen, i radioen og andetsteds en diskussion om, hvordan de økonomiske vilkår i dag er f. eks. for det store landbrug sammenlignet med det mindre landbrug. Man taler om, at det er helt urimeligt at opretholde småbrug, fordi de har en lav forrentningsprocent, medens de store landbrugsejendomme har en meget højere forrentningsprocent; det betaler sig meget bedre at have de store landbrug. Jeg skal såmænd gerne indrømme, at den politik, man fører i dag, også fra regeringens side, ikke mindst skattepolitikken, begunstiger de store landbrug. Jeg skal her nævne et ganske enkelt eksempel fra den radiodiskussion, som fandt sted angående Lerchenborgs udstykning. Her oplyste sognerådsformand Jens Martin Jensen, Bastrup, at man i Aarby kommune, alle gårdene indbefattet, havde 3 200 ha. Heraf havde Lerchenborg godt halvdelen. Der boede på Lerchenborgs areal 315 mennesker; de havde en samlet indtægt på 783 000 kr., medens der på den øvrige del af kommunens areal boede 1 029 mennesker, som havde en indtægt på 2,6 mill. kr. Det vil sige, at der boede mere end tre gange så mange mennesker her, og de havde pr. individ en endnu større indkomst, end man gennemsnitlig havde på de arealer, som hørte under Lerchenborg. Man taler om, at de store betaler så meget i skat, men dør forholdt det sig således, at der for de arealer, som hørte under Lerchenborg, var en skatteydelse på 20 000 kr., medens de andre betalte 80 000 kr. Dette eksempel viser, at hvis vi kun havde herregårde her i landet, var der kun plads til en trediedel eller mindre af landets befolkning. Det kunne simpelthen ikke lade sig gøre.

Det er urimeligt, irrationelt og uretfærdigt at opretholde en skattepolitik og overbudspolitik, som i det lange løb modvirker udstykningen og fordyrer byggeriet, så man snart ikke kan bygge en ejendom mere, fordi byggeriet er blevet så meget dyrere end andre ting. Jeg synes, det må kræves, at man i en situation som den foreliggende prøver på at flytte byrderne

fra menneskene over på jorden, så man kunne undgå hele den fordyrelse, som følger af skattesystemet. Hvis man gjorde det, ville det øge produktionen og give stigende velstand til landet i modsætning til den politik, som man opretholder eller viderefører ved de foreliggende lovforslag.

Lad mig slutte med at sige, at jeg kender så meget til, hvordan stillingen er i befolkningen i øjeblikket, at jeg ved, at den jævne befolkning ikke længes efter flere forlig med forøgede byrder og en lavere levestandard. Det burde være regeringens og rigsdagens opgave at begrænse de offentlige udgifter og at flytte byrden fra arbejde, forbrug og omsætning over på indkomst og formue, der ikke skyldes eget arbejde. Det ville være en klog politik, det ville være retfærdigt. Det foreliggende lovforslag virker, såvidt jeg kan skønne, uhensigtsmæssigt og uretfærdigt. De ændringer, der er blevet skitseret her af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), vil efter min mening gøre det værre endnu.

Vi har haft planøkonomer også i tidligere tider. Vi havde det under merkantilismen. Vi ved også, at det dengang gik sådan, at da staten skulle bestemme over det hele ved alle sine indgreb, betød det, at erhvervslivet kom i tilbagegang, det betød, at befolkningen blev fattigere. Hvis man nu læser i de gamle fysiokraters skrifter, vil man opdage, at hele denne merkantilistiske politik blev brudt af fysiokraternes krav om fri omsætning som et middel til nationernes velstand.

Jeg tror ikke, man skal overse, at det statsdirigerede erhvervsliv, man havde dengang, blev brudt ved bondefrigørelsen, og at man nu kommer til at gennemføre en tilsvarende nyordning, hvis befolkningen skal få rimelige vilkår at arbejde under. Jeg nærer heller ikke ringeste tvivl om, at det vil ske igen. Hvis de gamle partier vil fortsætte den politik, som disse forslag er udtryk for, så er jeg helt sikker på, at befolkningen vil rejse sig og ad de veje, som folkestyret anviser, sætte de politikere, som tror, at de kan bære sig ad, som de enevældige magthavere gjorde i merkantilismens tid, fra styret. Dette være sagt til advarsel mod et forlig, der ikke løser problemerne og ikke tager dem op til rationel løsning.

Petra Petersen: Regeringens lovforslag om statstilskud til rugbrød og mælk er den sidste rest af den lovgivning, der sikrede befolkningen de nødvendige levnedsmidler til overkommelige priser. Samtidig